

Domonkos László

Úriemberek

Eszükbe sem jutott forgatócsoportnak nevezni magukat. Pedig hát szigorúan annak minősültek, így üdvözölték őket a nagykövetség fogadásán is, sőt, ide-oda telefonálgatván még az a külhonba szakadt festő is így emlegette őket, aki gálánosan vendégül látta a társaságot, vagyis a technikust, az operatőrt és a szerkesztőt (forró, enyhén magyaros stílusú húsleves, ismeretlen eredetű és elkészítésű húsok, egészen pocskék körettel, viszont kiváló italok, imponáló választékban). A művész úr egyébként is alig tudta, mivel járjon kedvükbe, így megfelelő kapatossági szint fölött már meg sem lepődtek, midőn kiváló kapcsolataira hivatkozva, „egészen kiváló” helybéli lányokat ajánlott, jutányos áron, de annál vonzóbb technikai-felkészültségi együttthatók ígéreteivel. Béla, a technikus fintorgott egyedül valamicskét, talán mert ő volt a legidősebb vagy a legfáradtabb, de némileg ernyedtnek ható szabadkozása egyáltalán nem volt hatásos – a telefonok után jó félórával már szólt is csengő a nagyváros széli lakópark földszinti lakásának ajtaján.

A három hölgy közül kettő kimondottan vonzó küllemű, fiatal teremtés volt, természetes dekorativitásukat a prostituáltak közismert nemzetközi reklámfogásaival többszörösére növelve, kilónyi festéközöntől a több mint kihívó-feltűnő öltözékig. A harmadik, már jócskán középkorú, jóval hervadtabb-elhasználtabb nő, illendően leghátul maradt és vitézül állta a leplezetlenül fitymáló pillantásokat, no meg Béla határozott pakolgatását – „én visszamegyek a szállodába, lefekszem, közsi” –, nemsokára szemmel látható megkönnyebbüléssel fordult a következő telefon után az ajtó és az érkező taxi felé.

Attila és Gábor, az ifjú operatőr és az alig néhány évvel idősebb szerkesztő érdeklődéssel fordult a festő invitálására éppen-csak-helyet-foglaló lányok felé. Mindketten ugyanazt bámulták: királynői tartású, hosszú combú, ragyogó fekete szemű, álmosmacska-tekintetű-jellegű jelenés, fitosorrú, bögyös kis társnője helyes kis pofijával valósággal elszürkült mellette. „No, ő nekem”, szólalt meg Gábor rekedten, „Végtére is én vagyok a stábvezető”, tette hozzá hamiskás mosollyal. „Te vagy az idősebb”, szólalt meg Attila, a festő elégedetten bólogatott, egy kedélyes sátán enyhén bamba vigyorával konstatálva a fejleményeket.

Az árak, ha nem is voltak éppen jutányosak, elviselhetőnek számítottak – minden futotta a dollárban kapott napidíjból. Akkurátus sportszerűséggel el is rendezték, amint a szállodában felértek a szobába. A királynői tartású álmos macska kifejezetten unott-merev semmilyeniséget mutatott, merengve nézegette a mennyezetet és a falakat, miközben kezei hanyag könnyedséggel pihentek Gábor vállain, csak később lehetett észrevenni az úgy-ahogy mégiscsak leplezni-tompítani

próbált rágógumi-kérődzést, de Gábornak ekkor már a jó évtizeddel azelőtti fekete szerb leányka, Miljana járt az eszében, aki egy idő után váratlanul rászólt: „szfrsite sze, befejezted...?”

Éppen csak öltözködni kezdtek, amikor megszólalt a telefon, megütközve hallotta Attila hangját: „te, ez itt beszélgetni akar, mindenfélét mond meg kérdez, egy szót sem értek. Megtennétek, hogy átjöttök?” A hosszú combú jelenéssel előzőleg váltott ugyan német–angol–oroszcsevegés keveréknyelven néhány mondatot, de most meglepte, hogy egy hosszabb csevegéshez ifjú kollégája sziklaszilárdan bízik világát átfogó nyelvtudásában.

A lány kifejezetten készségesnek mutatkozott a kérés teljesítését illetően, Gábor úgy látta, mintha még valami felszabadult öröm is megvillant volna a tekintetében. Viszonylag felöltözve – bugyi-melltartó, ing-alsónadrág, ezen a nagyon kései órán ez is inkább csak az illendőség kedvéért – kopogtak a szomszédos szoba ajtaján, Gábor megkönnyebbülve látta, hogy a kis fitosorrú bögyös fesztelenül mosolyogva félmeztelenül fogadja őket, kedves mosollyal helyet mutatva a szétdúlt széles franciaágyon. Attila a minibárból előszedett borosüveget nyitotta, mind a négyen az ágyra telepedtek, laza kört formálva, szájról-szájra járt a borosüveg, a Miljana-utód valami keksz-szerű rágcsát is odavarázsolt. A csevegés viszonylag gyorsan megindult, a lányok csacsogni kezdtek, a korábban valamennyire bevált keveréknyelv körbecsobogta a szobát, Gábor igyekezett olykor oda-vissza fordítgatni, nem nagy sikerrel. Attila mind gyakrabban közbeszólt – „hogymit? Mitmond?” – Gábor végül begurult, odavágta magyarul, „mitmond, mitmond, Attilám, mért nem figyelsz...?” A hangulat mindezzel együtt egyre fesztelenebb és fiatalosabb lett, Gábor már jó ideje a külvárost látta maga előtt, az ő Rókusát, a Jenőéknél tartott bulikon megélt hasonló jelenetek hangulata végigsimított a tarkóján, majdnem kedve támadt a régi jó üvegpörgetős módszerrel újrakezdeni a hancúrt, a lányok már korábban megértették velük, hogy ezen az éjszakán már nem kell időre menniük sehová, most már majd csak lassacskán haza, pihenni...

Mikor később elvonultak rendbe tenni magukat, Gábor félrevonta Attilát: „Attilám, úriemberek vagyunk. Nem ám hogy kilököd a folyosóra, eredj isten hírével, kösz, szevasz...! Felöltözünk, lekísérjük őket a recepcióra, szépen elköszönünk, kérünk nekik egy taxit, annak adunk is valami előleget, úriemberek vagyunk, édesapám...! Aranyosak voltak, végül is...!”

Az elegáns belvárosi szálloda hatalmas halljának barna bőrfoteljeiben mindössze néhány felnyírt hajú fiatalember unatkozott, a recepcióslány egy képeslap mögött ásítozott. Az éles fények vakítóan vágtak a hangtalanul érkező liftből kilépett négy ember szemébe. Gábor meglepetten vette észre az undorral elegy rettetet a két lány arcán. A hozzájuk lépő két fiatalember, ha a szavak értelmét nem is lehetett kivenni, olyan lenéző megvetéssel beszélt velük, hogy Gábor a szín-

tén dermedten figyelő Attilával meg sem látta, hogy a másik három lassú, határozott léptekkel közeledik feléjük és már szorosan közre is fogja, mintegy ostromgyűrűbe zárva be is keríti mindkettőjüket. A lányok, üggyel-bajjal áttörve-átszólva a testőr-zátonyokon, zavartan, láthatóan szégyenkezve és kényszeredetten, immár közös keveréknyelvükön közölték a kifizetendő összegeket, per kop és azonnal. Mennyi van nálad, nyögte Gábor, Attila csak intett és már kotorászott a tárcája után. A lányok ernyedten lépdeltek a forgóajtós bejárat felé, odakinn, látszott, megérkezett a taxi. Attila és Gábor kisiettek a bágyadtan istenhozádót intő lányok után, de már csak az autó környékénél vöröslő lámpa-párosát láthatták, elkanyarodóban a lassan érkező hajnal felé.

Etűdök a múlt századból 5 (1975–1991)